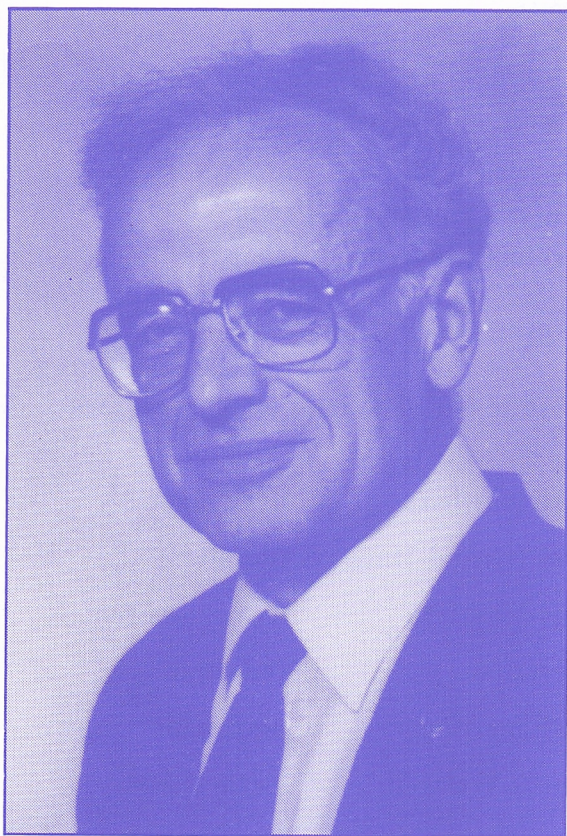

Op zaterdag 20 januari 2001
overleed in het Middelheim-ziekenhuis
te Wilrijk
onze medebroeder

Piet Van Leuken

Salesiaan-priester van Don Bosco

Piet Van Leuken

salesiaan-priester

Hij was 71 jaar.

Piet is geboren te Bocholt op 05 februari 1930

Hij deed zijn eerste professie te Groot-Bijgaarden

op 02 september 1949

Hij deed zijn eeuwige professie te Oud-Heverlee

op 22 april 1955

Hij werd priester gewijd te Oud-Heverlee op 20 april 1958

1948-1948	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1949-1951	Farnières (Grand-Halleux)	filosofie
1951-1954	St-Denijs-Westrem	leraar-assistent
1954-1959	Oud-Heverlee	theologie
1959-1969	Groot-Bijgaarden	patronaat (Chiro)
1969-1983	Sint-Denijs-Westrem	leraar-assistent en studieleider
1983-1986	Vremde	directeur
1986-1992	Groot-Bijgaarden	directeur
1992-1998	Genk	directeur
1998-2001	Vremde	econoom

Overleden te Wilrijk op 20 januari 2001

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en zusters en goede vrienden van Piet,

Wij wisten allemaal dat Piet ernstig ziek was, maar toch heeft zijn plotseling heengaan ons geschokt en bedroefd. Zeer moedig, zonder enige vorm van zelf-beklag heeft hij zijn ziekte en lijden gedragen. Tot op de laatste momenten van zijn leven heeft hij gehoopt op genezing. Veel deugd heeft hij gehad aan de laatste nieuwjaarsviering op 8 januari met de gemeenschap. Hij kon zelf niet goed mee, maar was opgenomen in de groep en straalde geluk uit. Zelf had hij ook een geschenkje klaargemaakt voor een medebroeder. Hij wilde het zelf doen.

Piet was zeer dankbaar om zijn familie, medebroeders en vrienden, die hem zo vaak een bezoek brachten of telefoneerden. Een briefje of kaartje van iemand die hem dierbaar was ontroerde hem. Hij had alle lof voor de goede verzorging in ons huis van Vremde en in het Middelheim-ziekenhuis te Wilrijk. Op zaterdagmorgen 20 januari, enkele dagen vóór de Don Bosconoveen is Piet rustig en vredig naar de hemel gegaan.

Het hele salesiaanse priesterleven van Piet ligt vervat in de tekst van Manu Verhulst die wij als eerste lezing mochten beluisteren en in het evangelie van deze viering.

Piet kon delen in de vreugden van mensen. Waar mensen deze vreugden vierden was hij er heel graag bij. Maar hij voelde ook een grote pijn als mensen in verdriet bij hem hun toevlucht zochten. Vaak heeft hij aarzelend, in blind vertrouwen de naam van God uitgesproken. Hij voelde zich een kleine mens, gegroeid uit kleine mensen, met een ongecompliceerd hart. Zijn eenvoud sierde zijn leven. In zijn bescheidenheid, oprechtheid en dienstbaarheid was hij groot.

God heeft Piet geraakt en voor altijd getekend. Hij heeft hem tot een vlam gemaakt waarin Zijn vuur is blijven branden.

Hij was geen groot predikant, zijn stem was eentonig en wat stil, maar wat hij zei was echt, doorleefd, getuigde van zijn zoeken en van zijn geloof. Hij kwam niet over als iemand die het allemaal wist, neen, hij durfde zijn vragen en twijfels uitspreken, maar zocht

naar de kern. Na zijn woord heeft hij God zelf aan het woord gelaten en vaak 'Amen' gezegd. Voor velen is hij een goede raadsman geweest. Door hem heeft God tot vele mensen gesproken en in hen talrijke vlammetjes ontstoken.

Piet hoort thuis bij God, want hij leefde niet oppervlakkig, maar zocht steeds naar het wezen van het salesiaans leven. Zijn leven was gekleurd door een sobere levensstijl. Hij was mild in zijn oordeel en vergevingsgezind, steeds bereid om mensen bij elkaar te brengen en vrede te stichten. Met heel zijn wezen verlangde hij dat alles terecht zou komen en eens zijn vervulling zou vinden in God.

De roeping van Piet kon goed gedijen in het diepgelovig en geëngageerd gezin met 6 kinderen van Willem Van Leuken en Aldegonda Boonen.

Als tweede in de rij zag Piet het levenslicht op 5 februari 1930 in Lozen-Bocholt, een mooi Limburgs dorp. In 1951 verhuisde het gezin naar het grensstadje, Weert, in Nederland, waarvan vader afkomstig was. Hij heeft jarenlang gewerkt in de mijn van Waterschei en later in een fabriek in Budel. Vader was een noeste werker en moeder was het hart van het gezin. In zijn homilie tijdens de uitvaartliturgie van zijn moeder heeft Piet haar mooi getypeerd. In deze woorden kunnen we ook hemzelf herkennen: *'Moeder was een tevreden vrouw. Het was altijd goed. Ze had weinig of geen behoeften en verlangens. Ze was met alles tevreden. Ze heeft nooit aan zichzelf gedacht, maar veel aan anderen. Ze heeft het beste van zichzelf geschonken. Ik heb haar nooit een verkeerd woord horen zeggen over iemand anders*

en wanneer er geroddeld werd in haar bijzijn, dan begon ze over iets anders te praten'.

Omdat Piet een goed leerling was, mocht hij na het zesde leerjaar van de lagere school verder studeren in het Don Boscocollege te Hechtel, waar hij zich vlug thuis voelde en gefascineerd werd door Don Bosco en de manier waarop de salesianen met jongeren omringden. Op 16 juli 1948 deed hij zijn aanvraag om toegelaten te worden tot het noviciaat met deze woorden: *'Zeereerwaarde Heer Bestuurder, nu ik op het einde van mijn humaniora gekomen ben, heb ik er nog eens goed over nagedacht en gebeden om te weten welke mijn roeping is. Ik heb er ook mijn biechtvader over gesproken en heb besloten salesiaans priester te worden, omdat ik denk daar op mijn plaats te zijn en zo met Gods genade gelukkig te worden en anderen goed te doen.*

Hiermede doe ik dan mijn aanvraag om opgenomen te worden in de congregatie van de salesianen van Don Bosco'

Op 24 augustus 1930 zette Piet de stap naar het noviciaat te Groot-Bijgaarden. Na twee jaar filosofie in Farnières vervulde hij zijn triënnaat als leraar-assistent te Sint-Denijs-Westrem. In september 1954 begon hij zijn theologische studies te Oud-Heverlee, waar hij op 20 april 1958 priester werd gewijd.

In augustus van datzelfde jaar werd hij benoemd tot verantwoordelijke van het zeer bloeiend patronaat en van de Chiro te Groot-Bijgaarden, enigszins te vergelijken met het oratorio bij Don Bosco. Als toenmaals jonge studenten in filosofie hoorden wij de patroonaatsjongens heel vaak zijn naam roepen: *'mijnheer*

Van Leuken!!! Op ieder ogenblik van de dag was hij voor de jongeren van de streek van Groot-Bijgaarden beschikbaar. Zijn voetbaltalent, zijn eindeloos geduld en zijn minzaamheid maakten hem zeer geliefd.

Na 10 jaar Groot-Bijgaarden heeft Piet gedurende 14 jaar zijn beste krachten ingezet in onze school en internaat te Sint-Denijs-Westrem: de eerste jaren als leraar-assistent en later als studieleider van de eerste graad.

Met veel respect en waardering hebben medebroeders en leerkrachten me gesproken over die goede Piet, die zo minzaam kon lachen, maar nooit uitbundig was. Hij wekte vertrouwen door zijn gelijkmoedigheid en de rust die hij uitstraalde, waardoor hij tegenstellingen en problemen niet opschreefde of groter maakte, maar wist te relativeren. Hij was voorzichtig in zijn oordeel over jongens, medebroeders en personeel; soms zelfs te voorzichtig in de aanpak van problemen. Als hij aan leerkrachten iets moest vragen wat minder aangenaam was, deden ze het graag omdat Piet het vroeg.

Vanaf het jaar 1983 werden aan Piet nog grotere verantwoordelijkheden toevertrouwd als gemeenschapsdirecteur en directeur van het jongenstehuis te Vremde gedurende 3 jaar. Als gemeenschapsdirecteur te Groot-Bijgaarden en Genk telkens voor een periode van 6 jaar. Van 1998 werd hij econoom van ons huis te Vremde. Die opdrachten beleefde hij in trouw aan zijn

gegeven woord en als een dienst aan de gemeenschap, aan lekenmedewerkers en aan jongeren.

Piet was niet alleen de stille werker, maar ook de stille aanwezige, die graag huishoudelijke taken op zich nam, als directeur of econoom zorgde dat in al het nodige voorzien was. Hij hield van de gemeenschapsavonden en bij gezelligheid bloeide hij open: hij legde graag een kaartje, zelfs nog tijdens zijn ziekte.

Piet was een diep gelovig man. Hiervan getuigen zijn homilies, zijn trouw gebedsleven. Hij verstond de tekenen van de tijd. Wellicht omdat hij altijd zo dicht bij de jongeren heeft gestaan. Hij was eerder een herder dan een leraar. Hij was mensen nabij als een echte pastor in het patronaat van Groot- Bijgaarden, als studieleider in Sint-Denijs-Westrem, als gewaardeerd biechtvader van zustergemeenschappen, als directeur in de tehuizen, als salesiaans gedelegeerde van de medewerkers te Boxbergheide.

Op het eerste gezicht was hij geen leidersfiguur en toch heeft hij veel leiding gegeven, ontelbaren ondersteund, bemoedigd en nieuwe kansen gegeven.

Luxe of uiterlijk vertoon kende Piet niet en dat wilde hij ook niet. Hij was vlug tevreden. Het moest allemaal niet te veel kosten. Hij had oog voor veel kleine zaken in de gemeenschap en knapte die in stilte op. De netheid in en rond het huis was hem zeer dierbaar: daarom deed hij graag en regelmatig en regelmatig de opkuis: de neergevallen bladeren van de bomen samenvegen, vuurtje stoken met het brandhout en

paadjes vegen. Hij kon moeilijk tegen wanorde. Buitengewerk was voor hem ontspanning.

Piet had veel bewondering voor de natuur, deed graag wandelingen in de bergen of langs de zee. Hij heeft heel wat mooie foto's nagelaten van prachtige bergtochten. Kampen, bivakken met de jongens, wandelingen alleen of met de medebroeders: daar genoot hij van. Geen berg was te hoog voor hem, geen afstand te ver. Een rustige en taaie doorzetter.

Piet had een bijzonder sterke band met zijn familie, met zijn 5 zussen en schoonbroers, hun kinderen en kleinkinderen. De vele huwelijks- en doopvieringen waren telkens een feest, waarvan hij intens kon genieten.

Met Piet verliest onze Vlaamse provincie een echte salesiaan, die met hart en ziel, zolang hij kon, bij de jongens gestaan heeft en temidden van hen priester geweest is, zoals Don Bosco het wilde. Hij heeft geen grote documenten geschreven, maar zijn rustige stijl, zijn evenwichtig oordeel, zijn vertrouwen ook in de jongeren, zijn altijd maar zoeken naar het positieve en goede in de jongeren en de medebroeders, maken van hem een monument van een salesiaan.

Piet nam het altijd op voor hen die op de laatste plaats stonden, die de trein hadden gemist, die uit het nest gevallen waren en opnieuw moesten opgetild worden. Hij was een 'groot en edel' medebroeder.

Hijzelf moge nu door Zijn en onze God opgetild en opgenomen worden in zijn eeuwige Liefde.

*Piet, jij werd geroepen en gewijd
reeds drie en veertig jaar geleden;
om herder naar Gods hart te zijn
werd over en voor je gebeden.*

*De Beker vol van vreugdewijn
werd toen geheven en gedronken;
Het werd de beker ook van pijn
die aan de Meester werd geschonken.*

*In dienst van mensen voor altijd
een eenzaam hart soms, bange dromen
geloof en hoop die nooit te klein,
te arm zijn voor wie bij je komen.*

*Maar lichtend kon je liefde zijn
al kon je dat niet zelf bedenken
je leven werd de beste wijn
die God aan velen wilde schenken.
(N.C.)*

Piet Palmans
provinciaal

Vremde, 26 januari 2001.

